

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 68 mm) 3.— Zł. Drobnie za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok III.

Nr. 17.

Kraków, środa 22 stycznia 1941 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję reklamy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł. Na prowincji dopłata porta. Konto czekowe: WARSZAWA 658.

Spotkanie Hitlera z Mussolinim.

Wymiana zdań na temat obecnej sytuacji.

Berlin, 21 stycznia. Kanclerz Hitler i Mussolini odbyli spotkanie, przyczem w obecności ministrów spraw zagranicznych mocarstw osi dokonali obszernej wymiany zdań na temat obecnej sytuacji.

Rozmowa ta, utrzymana w duchu serdecznej przyjaźni, łączącej obu szefów rządu, oraz ścisłego braterstwa broni, istniejącego między narodami niemieckim i włoskim, wykazała zupełną zgodność poglądów obu stron we wszystkich dziedzinach.

* * *

Przegląd wydarzeń historycznych ostatnich lat dowodzi, że spotkanie między kanclerzem Hitlerem a Mussolinim zawsze miało wielkie znaczenie. Zaznaczyć przytem należy, że **obecne spotkanie jest dziełem**

tem z rządu. Trzykrotnie kanclerz Hitler bawił we Włoszech (ostatni raz 28 października 1940 we Florencji), **trzykrotnie Mussolini był gościem Hitlera w Niemczech**. Dwa razy odbyło się spotkanie na Bren-

nerze, na granicy włosko-niemieckiej. **Ostatnie spotkanie jest więc dziełem.**

Rzecz jasna, że spotkania te zawsze budziły olbrzymie zainteresowanie na całym świecie. Zazwyczaj na temat rozmów tych krążyły **najrozmaitsze pogłoski, które jednak nigdy się nie sprawdzały**. Jedno jednak nie ulega wątpliwości, a mianowicie to, że rozmowy te dotyczyły zawsze ważnych posunięć.

Wyniki poprzednich rozmów między Hitlerem a Mussolinim wykazywały, że Niemcy i Włochy **ściśle trzymają się zawartego sojuszu i że uzgadniają we wszystkich szczegółach swoje posunięcia**. Nie ulega zatem wątpliwości, że ostatnia rozmowa doprowadziła do daleko posuniętego uzgodnienia stanowiska.

Szwedzki minister spraw zagranicznych o sytuacji.

Sztokholm, 21 stycznia. Szwedzki minister spraw zagranicznych dr. Günther zaznaczył w swej mowie na temat międzynarodowej sytuacji, że Szwecja, w przeciwieństwie do swej ścisłej neutralności wobec wojny wielkich mocarstw, zachowała inne stanowisko w konflikcie fińskim.

„Dostarczyliśmy Finlandii wszelkiej pomocy, jakiej tylko trzecie państwo może udzielić, nie biorąc udziału w wojnie. Gdy jednak zaszłoby problem przemarszu wojsk francuskich i angielskich przez Szwecję, wówczas rząd Szwecji **wzbraniał się udzielić swej zgody**”.

Dr. Günther podkreślił wspólność losów, jaka łączy Szwecję z narodem fińskim, wyraził jednak także nadzieję, że zawarty w roku ubiegłym pokój umocni przyjaźń stosunki Finlandji z Rosją.

Barzo pocieszającym jest rozwój stosunków handlowych z Niemcami, Rosją sowiecką i Włochami, jednak byłoby bardzo dobrze, gdyby się udało ponownie nawiązać stosunki z rynkami zamorskimi.

Mowa szwedzkiego ministra spraw zagranicznych wykazuje w tem miejscu, jak dalece daje się we znaki blokada państwu neutralnemu i na jakie trudności państwo to natrafia w zakresie gospodarczym. W dalszym ciągu minister zaznaczył, że obecna sytuacja polityczna Szwecji nie jest doskonała pod każdym względem, ale **nie daje powodów do braku zaufania**. Dalszy rozwój nie jest pozbawiony rozmaitych problemów. Szwecja nie może wystąpić, jak wielkie mocarstwo, ale istota rzeczy jest silny system obrony. Chodzi tylko o to, aby utrzymywany obecnie kurs podtrzymać nadal.

Liczne manifestacje w Rumunji.

Bukareszt, 21 stycznia. W ubiegłą niedzielę w południe odbyły się w Bukareszcie i wszystkich większych miastach Rumunii wielkie zebrania, zorganizowane przez ruch legionowy. W czasie tych zebrania przemawiali przywódcy ruchu legionowego, a również ministrowie i sekretarze stanu.

W samym Bukareszcie odbyły się trzy zebrania. Na głównym zebraniu, jakie odbyło się w przepelnionej publicznością auli wydziału prawniczego uniwersytetu, przemawiał minister pracy Rumunii — Jasiński. Mówcy podnosili w założeniu swych przemówień fakt, że Anglia nigdy nie miała zainteresowania dla narodu rumuńskiego, lecz jedynie dla rumuńskiej ropy. Walka z Anglią jest kampanją, mającą na celu uwolnienie żywotnych narodów i sprawu wielkości światowej. Legionowy ruch, będący wyrazem sił żywotnych narodu rumuńskiego, wybrał swe miejsce u boku obywateli największych rewolucyj ludowych w Europie, mianowicie u boku Niemiec i Włoch, wiążąc przyszłe losy Rumunii z temi narodami.

Wielka obława na handlarzy dewizowych w Bukareszcie.

(=) **Bukareszt, 21 stycznia.** Policja bukareszteńska przeprowadziła wielką obławę na t. zw. „czarnej giełdzie”, mieszczącej się w kilku kawiarniach w centrum miasta, gdzie dokonywano w sposób sprzeczny z ustawami dużych transakcji dewizowych. Aresztowano przeszło 100 osób, wśród których było niemiecki jak 95 żydów.

Obowiązek meldowania się dla żydów w Holandji.

Berlin, 21 stycznia. Niemieckie władze w Holandji zarządziły ostatnio obowiązek meldowania się dla żydów, którzy od 24 stycznia będą obowiązani zgłaszać się w odpowiednich urzędach. Obowiązek ten dotyczy wszystkich żydów.

Towarzystwo Kanału Sueskiego w kłopotach.

(=) **Ankara, 21 stycznia.** Dyrektor Towarzystwa Sueskiego baron de Benoit zwrócił się do premiera egipskiego z prośbą o moratorium dla płatności towarzystwa wobec państwa egipskiego.

Prośba ta stanowi dowód niezwyklego spadku ruchu przez kanał. Baron de Benoit uzasadnił swą prośbę tem, że towarzystwo przyczyniło się do budowy brytyjskiej szosy wojskowej z Ismailja do Suez.

Lekarze zagraniczni w Anglii.

Sztokholm, 21 stycznia. W przyszłości mają być w państwowych i półpaństwowych organizacjach lekarskich zatrudnieni lekarze zagraniczni, aby ułatwić zadanie lekarzom angielskim.

Gabinet japoński uchwalił nową ordynację wyborczą.

(=) **Tokio, 21 stycznia.** Gabinet japoński uchwalił nową ordynację wyborczą **streszczającą się w następujących głównych punktach:** Zamiast dotychczasowych 466 posłów, w przyszłości parlament będzie liczył tylko 400 posłów. Każda prowincja stanowi jeden okręg wyborczy z wyjątkiem wielkich prowincji, które będą podzielone na dwa do czterech okręgów wyborczych.

Bierne prawo wyborcze będzie ograniczone tylko do głów rodzin, liczących ponad 25 lat. Dotychczasowi parlamentarni wice-ministrowie zostaną skasowani i zastąpieni przez doradców parlamentarnych. Prawo kandydowania na posłów będą miały tylko te osoby, które zdołają uzyskać w swoim okręgu wyborczym więcej jak 30 podpisów wyborców i przedłożą je przewodniczącemu okręgu wyborczego.

Podjęcie komunikacji na linii Lwów—Munkacz.

Moskwa, 21 stycznia. Przerwana od czasu załamania się polskiej komunikacji kolejowa na trasie Lwów—Munkacz zostanie w najbliższym czasie uruchomiona na podstawie układu sowiecko-rosyjsko-węgierskiego.

Informację tych udzielił dyplomatycki kółka moskiewskie. W najbliższych dniach oczekiwani są w Moskwie przedstawiciele węgierskich kolei państwowych, którzy mają omówić szczegóły podjęcia komunikacji na tej trasie w porozumieniu z miarodajnymi czynnikami rosyjskimi.

Nowi członkowie najwyższej rady Sowieców.

(=) **Moskwa, 21 stycznia.** W związku

z wyborami, jakie w ubiegłą niedzielę odbyły się na terenie przyłączonych do Związku Radzieckiego obszarów Besarabji i b. państw bałtyckich, wynosi liczba posłów do Najwyższej Rady Sowieców w Moskwie 1460 osób.

Wśród 136 wybranych ostatnio nowych posłów, których imienna lista została w dniu wczorajszym zakomunikowana, znajdują się premierowie trzech państw bałtyckich, którzy przeprowadzili techniczne prace około przyłączenia państw bałtyckich do Związku Radzieckiego, ponadto trzech b. posłów sowieckich: Derewiański (Ryga), Posdnjakow (Kowno), Boczkarew (Talin) i b. głównodowodzący wojsk litewskich Witkukas, obecnie generał-porucznik armii sowieckiej.

Kryzys gabinetowy w Argentynie.

Buenos Aires, 21 stycznia. W związku z wyborami w stanie Mendoza doszło ostatnio do kryzysu rządowego w Argentynie.

Minister skarbu Pinedo starał się doprowadzić do zgody między poszczególnymi partjami, wobec tego jednak, że mu się to nie udało, zgłosił dymisję, której wiceprezydent republiki nie przyjął, oświadczając, że przyjmie ją dopiero na wypadek powtórzenia dymisji. Minister Pinedo zgłosił wobec tego powtórnie swą dymisję, co do której przyjęcia lub odrzucenia nie ma jeszcze wiadomości.

Również minister spraw zagranicznych Roca zamierza wycofać się z gabinetu, chce to jednak uczynić za pewien czas, aby nie budzić przypuszczenia, że dymisja jego stoi w związku z kryzysem gabinetowym.

Największa partja, mianowicie partja radykalna, posiadająca również większość w Izbie reprezentantów, oświadczyła, iż nie zamierza brać udziału w pracach parlamentarnych, jak długo nie zostanie speł-

nione jej żądanie dotyczące anulowania wyborów w obu prowincjach.

W ten sposób jednak uniemożliwiono głównie dalsze obrady nad programem gospodarczym i budżetem na rok 1941. Wobec tego rząd wystosował do Kongresu orędzie, apelując o zlikwidowanie różnic zdań pomiędzy partjami i umożliwienie rządowi wydania koniecznych ustaw dla zwalczenia kryzysu gospodarczego i obrony kraju.

Orędzie rządowe zostało odczytane w Izbie na długotrwałym posiedzeniu już we czwartek wieczór, jednak partja radykalna z miejsca oświadczyła, że **zamierza kontynuować swoją obstrukcję**. Orędzie uważa się ogólnie jako zapowiedź jeszcze ostrzejszych kroków na wypadek gdyby parlament okazał się niezdolnym do pracy.

Jako tego rodzaju kroki brać się pod uwagę: rozwołanie Kongresu, rozpisanie nowych wyborów lub ogłoszenie stanu wyjątkowego, w czasie którego rząd bez parlamentu wydawałby zarządzenia uważane za niezbędne.

Rząd mógłby jednak zdecydować się na

takie kroki tylko pod warunkiem uzyskania zgody prezydenta Ortiza, który w dalszym ciągu każe się jeszcze zastępować wiceprezydentowi Castillo, a nadto zgody armji.

Również mogą grać przytem rolę względy zagraniczno-polityczne, ponieważ Stany Zjednoczone przykładają wielką wagę do zachowania „form demokratycznych” w krajach amerykańskich, a wobec toczących się rokowań handlowo-politycznych, oraz zawartego niedawno układu kredytowego nie chcieliby sobie tutaj zrażać północnej Ameryki. Poza tem rząd jest zmuszony liczyć się z wpływami posiadaczami w kraju przez partję radykalną i uwzględnić je, zanim zdecyduje się na tego rodzaju próbę sił z Kongresem.

Zmiany w dyplomacji angielskiej.

Brno, 21 stycznia. Ostatnio mianował rząd angielski dotychczasowego wysokiego komisarza w Kanadzie, sir Geralda Campbella, radcą z rangą ministra przy ambasadzie angielskiej w Waszyngtonie.

Przed kilkoma tygodniami został również pierwszy rada ambasady waszyngtońskiej Butler odznaczony rangą posła. W ten sposób placówką dyplomatyczną Anglii w Stanach Zjednoczonych kieruje jeden ambasador, t. j. lord Halifax, co dotychczas nie miało nigdy miejsca.

Mianowania te wskazują na chęć rządu angielskiego dodania lordowi Halifaxowi doświadczonych dyptomatów, którzyby ustrzegli go przed możliwymi omyłkami.

15-letni w angielskim przemyśle wojennym.

Sztokholm, 21 stycznia. Zgodnie z angielską wiadomością radiową ma być wkrótce zatrudnionych w przemyśle wojennym pewna ilość 15-letnich chłopców właszcza w działach reparacji armat i broni palnej. Płaca tych robotników ma wynosić od 11 pensów do szylinga i 7 pensów.

Huta żelazna na morzu.

Rzym, 21 stycznia. Chcąc zadość uczynić potrzebom kraju w zakresie produkcji żelaza, postanowiły ośnośne włoskie władze jak donosi agencja „Agit” **zselektować przemysł żelazny Genui jako rozporządzającej dużym portem**. Wobec tego jednak, że w mieście tem brakowało miejsca na budowę pieców hutniczych, wybrano pewne miejsce na morzu w pobliżu miasta, otoczono je olbrzymimi zaparami i stworzono na środku w ten sposób powstającego jeziora wyspę, dla której ziemię otrzymano ze zniszczenia kilku pagórków. Na tej to wyspie powstana piec hutniczy, które produkować będą rocznie 650.000 ton stali. Budowa tych pieców odbędzie się przy współpracy przemysłu niemieckiego.

Francuzi o wojnie w Polsce.

Dwa interesujące dokumenty francuskiego sztabu generalnego.

Paryż, 21 stycznia. Jak wiadomo, w swoim czasie w La Charité wpadły w ręce niemieckie tajne akta francuskiego sztabu generalnego, które zostały przejrane i opublikowane przez ministerstwo spraw zagranicznych.

Obecnie ministerstwo spraw zagranicznych opublikowało z tego materiału dwa dokumenty, dotyczące metod prowadzenia wojny przez Niemcy w Polsce.

Dokumentami temi są wyjątki z memoriału francuskiego attaché lotnictwa generała Armengaud'a, oraz raportu szefa szwadronu Choisy, członka francuskiej misji wojskowej w Polsce. Dokumenty te przedstawiają nie następujące:

* * *

Bucharest, 14 września.

Sytuacja przed moim wyjazdem z Polski w dniach 9, 10 i 11 września.

Naczelne dowództwo.

Sytuacja była niezwykle chaotyczna. Naczelne Dowództwo, które nie dysponowało żadnymi obserwatorami lotniczymi dla celów wywiadowczych, ani też łącznością powietrzną, przy pomocy samolotów bojowych lub wywiadowczych albo meldunkowych, ze swoimi armiami, oraz wieloma jednostkami, znajdującymi się na linii bojowej, posiadało jedynie bardzo złą lub wogóle żadną łączność telefoniczną i radiową — z wyjątkiem oddziałów, znajdujących się w okolicy Warszawy i na północny wschód od Warszawy (przez co i ta łączność była bardzo niedostateczna) — nie posiadało żadnych dokładnych informacji o ruchach nieprzyjaciela, a jak odnosiłem wrażenie, posiadało tylko bardzo niedostateczną, lub złą, wiadomość o położeniu swoich własnych wojsk.

Stab główny był podzielony na dwie części,

z których jedna znajdowała się w Warszawie, druga (zwłaszcza dowództwo sił powietrznych) w Brześciu. Obie grupy mogły tylko z trudnością utrzymywać wzajemną łączność między sobą tak, że szef oddziału nie wiedział prawie nic o ogólnej sytuacji, a szef jego drugiego oddziału wogóle nie.

W ciągu tych 3 dni — co stwierdziłem w obu tych dowództwach — nie było żadnej łączności pomiędzy szefem sił powietrznych przednich w Brześciu, oraz tylnych we Lwowie. Ten ostatni nie mógł się komunikować ze swoimi jednostkami przy pomocy samolotów meldunkowych, ponieważ były one zbyt często zestrzelane przez samoloty niemieckie, (nawet przez szybkie samoloty komunikacyjne, strzelające z karabinów maszynowych przez okna).

Lotnictwo niemieckie.

Lotnictwo niemieckie od samego początku, jakkolwiek za cenę ciężkich strat, było w stanie pracować niemal tak, jak u nas w roku 1914/15, kiedy nie było jeszcze samolotów myśliwskich, a artyleria przeciwlotnicza niemalże nie istniała. Swoje loty wywiadowcze odbywało ono na wysokości 1600 do 2000 m., podobnie jak i horyzontalne loty bombardujące. Podczas ataków nurkowych maszyny spadały głęboko w dół. Pracują one jak na placu ćwiczeń.

Z tego też powodu bomby ich są niezwykle celne.

Celują one — i to często z powodzeniem — w fabryki, punkty oparunku i lotniska, dworce i inne obiekty techniczne, nawet na małe mosty na liniach kolejowych i szosach, na centrale telefoniczne i budynki dowództw. Często posługują się one bombami ciężkiego kalibru.

Jak to mogłem przewidzieć w sprawozdaniu z dnia 31 sierpnia, akcja niemieckiego lotnictwa posiadała bardzo poważny wpływ na przebieg operacji i to wpływ wielostronny, mianowicie przez wymuszenie opóźnienia marszu kolumn wojskowych, znajdujących się w odwodzie, oraz tych oddziałów, które zdążyły na front; przez szybki postęp w całkowitem odłamie niszczącym lotnictwa (wytwórni), przez niszczenie ośrodków komunikacyjnych, co wykonano w sposób bardzo skuteczny, oraz wskutek zniszczenia połączeń telefonicznych. Trwając, jaka niemieckie lotnictwo wzniosło w sztabach poszczególnych jednostek zniechęcenie do rozsypania i ukrycia miejsca postoju, skutkiem czego utraciły one na pewien czas jakakolwiek łączność z sobą.

Sytuacja wojskowa.

Z powyższego stanu rzeczy wynika, że było niezwykle trudnym ocenienie ogólnej sytuacji wojskowej, a tembardziej wydanie o niej jakiegokolwiek opinii. Okazało się, że przez bardzo rozległy polski front przedarły się grupy zmotoryzowanych dywizji, które przeniknęły przez przerwy między poszczególnymi jednostkami armii, co wskutek niezwyklej szybkości wspomnianych grup opóźniło wyłączenie na front oddziałów rezerwowych, na które Polacy liczyli i przy pomocy których spodziewali się odparcia ataku niemieckiego.

W sprawie niezwyklej ruchliwości tych grup należy dodać, iż większość polskich jednostek była zmuszona do niezwykle wolnego manewrowania, bowiem były one

kierowane bądź to pieszko, bądź też samochodami ciężarowymi, względnie kolejami tak, że ich ruchy od etapów ku frontowi przybrały przeciętne tempo pochodu pieszego.

Niemcy byli całkowicie pewni powodzenia swojej ofensywy.

Polskie armie znajdowały się już w pierwszych dniach akcji w stanie rozprężenia. Naczelne dowództwo polskie rzucało raz poraż własne rezerwy do kontrataków, powodując temsamem pogorszenie się sytuacji i przyspieszając rozprężanie i demoralizację oddziałów bojowych; zamiast zreorganizować nowy front wzdłuż jednego z biegnących rzek i skupić tam jednostki rezerwowe i straż tylną.

Przewaga w powietrzu sparaliżowała działalność naczelnego dowództwa.

W końcu, tego sumarycznego i historycznego zestawienia muszę zwrócić dodatkowo uwagę na fakt, jakie wnioski należy wyciągnąć z pierwszych dni akcji tej kampanii w związku ze skutecznością przewagi w powietrzu i na wykonywanie rozkazów naczelnego dowództwa, oraz na kierownictwo działaniami wojennymi w ogóle.

Polskie naczelną dowództwo nie mogło niczego wszcząć, nie posiadało bowiem żadnej łączności, nie posiadało arterji ko-

munikacyjnych, a warunki pracy sztabu głównego były nadzwyczaj kiepskie, nie mogło ono otrzymać właściwych meldunków, nie mogło niczego zgóry przewidzieć, nie mogło zasięgnąć informacji i wydawać rozkazów. Prawdopodobnie jedna z najważniejszych przyczyn klęski wojsk polskich była

przewaga Niemiec w powietrzu,

bowiem przewaga ta spowodowała uniemożliwienie działań naczelnego dowództwa i przecięcia arterji komunikacyjnej między nim a zmobilizowanym krajem.

Niemieckie lotnictwo nie stawiało ludności cywilnej.

Muszę oświadczyć, że niemieckie lotnictwo postępowało w myśl prawa wojennego. Atakowało ono tylko obiekty o znaczeniu wojskowym, a jeśli zaszyły się wypadki śmierci lub zranienia osób cywilnych, to jedynie dlatego, że znalazły się one w bezpośredniej bliskości obiektów wojskowych.

Nie jest rzeczą bez znaczenia, jeśli o tem dowie się Francja i Anglia, a to w tym celu, aby nie podejmowano żadnych represyj, gdzie niema przyczyn do tego rodzaju represyj i aby w związku z tem nie została z naszej strony wywołana totalna wojna powietrzna.

Sprawozdanie szefa szwadronu, członka francuskiej misji wojskowej w Polsce

w sprawie działalności niemieckiego lotnictwa nad obszarami polskimi w okresie od 1 do 10 września 1939.

Tajne. — Czytane przez generała Gamelina.

Niniejsze sprawozdanie omawia wyłącznie działalność niemieckiego lotnictwa na tyłach polskiego frontu w obrębie trójkąta, którego rogi obejmują Warszawę—Brześć Litewski—Lwów.

Zdobyszy sobie od pierwszych dni kampanii bezwzględne panowanie nad obszarem powietrznym, niemieckie lotnictwo nie napotykało w żadnej mierze na przeszkodę ze strony nieprzyjacielskiej artylerji przeciwlotniczej i czyniło wrażenie jakoby w okresie od 1 do 10 września prowadziło walkę na tyłach nieprzyjaciela według wskazówek, jakie mu podawało dokładnie poinformowane naczelną dowództwo.

Z uwagi na to, iż było ono w stanie wykonywać udzielone rozkazy w zupełnej pewnością i bezpieczeństwa i przy niezwykle pięknej i korzystnej pogodzie, miało ono możliwość dokładnego oznaczenia podanych obiektów (uprzednio przeprowadzone wywiady, względnie zdjęcia fotograficzne), oraz bombardowania ich z niezwyklej precyzją i ze spokojem, podobnie jak w czasie ćwiczeń w okresie pokojowym. Temu należy przypisać fakt chronienia ludności

cywilnej, oraz miast. Nie dokonywano nocnych ataków bombowych.

Klasycznym przykładem na powyższą okoliczność jest bombardowanie Warszawy. Jedynymi obiektami, na które z całą dokładnością zrzucono bomby były dworce kolejowe, lotniska, kwatera główna sztabu i mosty na Wiśle.

Uważa się za rzecz celową poświęcenie temu sprawozdaniu kilku słów uwagi, a mianowicie, jakie wnioski należy wyciągnąć z tego okresu walki powietrznej.

Reasumując powyższe, należy stwierdzić, że niemieckie lotnictwo w okresie od 1 do 10 września 1939 r. miało na oku zniszczenie obiektów wojskowych na tyłach polskiego frontu.

Nie ulega jednak najmniejszej wątpliwości, iż mogło ono wykonać swe zadanie przez możliwie największe szanowanie ludności cywilnej, ponieważ było ono w posiadaniu dokładnych informacji, i z uwagi na fakt, iż mogło ono dokonywać swoje operacje z bezwzględna pewnością, oraz że wreszcie sprzyjały mu niezwykle korzystne warunki atmosferyczne.

podp. Choisy.

Znowu wielki atak na Malte.

Berlin, 21 stycznia. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Silne formacje niemieckich samolotów bojowych i nurkowych zaatakowały wczoraj ponownie port La Valetta na Malcie. Kilka bomb ciężkiego kalibru trafiło ponownie na znajdujący się przy wybrzeżu lotniskowiec, dalej jeden kontrtorpedowiec w dokach i dwa znajdujące się w porcie okręty handlowe. Dalej wybuchy i pożary zaobserwowane w urządzeniach warsztatowych, dokach, urządzeniach fabrycznych, jak również w arsenale La Valetta. Przez towarzyszące niemieckie i włoskie myśliwce zostało zestrzelonych pięć myśliwskich samolotów brytyjskich.

W ramach zbrojnego wywiadu przeciwko Wielkiej Brytanji uzyskano w odległości 25 km na południowy wschód od Harwich trafienie w pewien parowiec, pojemności 8.000 ton, płynący w konwoju. Bezpośrednio po wybuchu okręt zapałił się i przeżył się na bok.

Niemieckie formacje samolotów bojowych przeprowadzały ostatniej nocy, mimo niekorzystnej pogody, skuteczne ataki na ważne ze względu na wojenne obiekty w Londynie i Southampton. Poza tym dalsze porty na południowo-wschodnim wybrzeżu Anglii zostały obciążone bombami. Pięć samolotów niemieckich nie powróciło wczoraj z wyprawy na nieprzyjaciela.

Stosunki Czang-Kai-Szeka ze Stanami Zjednoczonymi.

(=) Tokio, 21 stycznia. Na temat t. zw. Drogi Burmańskiej, od której otwarcia lub nieotwarcia, według poglądów amerykańskich zawisło w swoim czasie pytanie wojny lub pokoju, zapanał w ostatnich miesiącach względny spokój. Otworzył ją ponownie zgodnie z zapowiedzią i również zgodnie z zapowiedzią zbombardowali ją Japończycy, poczem przez jakiś jeszcze czas toczył się spór, do jakiego stopnia bombardowanie uczyniło ją niezdolną do użytku.

Rząd Czang-Kaj-Szeka twierdzi, że ruch na tej drodze doznał wskutek bombardowania niewielkich przeszkód. Japończycy przy pomocy zdjęć lotniczych dowiedli, iż rzecz ma się całkiem inaczej. Potem przyszły inne aktualne kłopoty, a dzisiaj kwestia zdolności lub niezdolności do użytku drogi burmańskiej interesuje właściwie już tylko fachowców wojskowych. Droga ta oddawna straciła swoje znaczenie międzynarodowe, a to od czasu, kiedy otworzył się stała się Iskra, mogąca wywołać pożar wojenny na Dalekim Wschodzie.

Celem uzmysłowienia sobie znaczenia drogi burmańskiej dla Chińczyków, należy wziąć pod uwagę, że stanowi ona jedyną arterję, przez którą rząd Czang-Kaj-Szeka może otrzymywać pomoc amerykańską, oraz jedyną drogę, na której Amerykanie mogą w obecnej chwili otrzymywać równowartość za swoje pożyczki w postaci cyny, antymonu i innych surowców.

Nie licząc ścieżek przemysłowych, niema innej drogi łączącej Czang-Kaj-Szeka ze światem zewnętrznym, wobec czego zarówno Czang-Kaj-Szek jak i Amerykanie muszą być w poważnym stopniu zainteresowani w tem, aby świat sądził, że droga ta funkcjonuje normalnie. Miarodajnymi dla utrzymania tej tezy stały się więc motywy wcale nie strategiczne, ale wyłącznie propagandowe.

Z drugiej strony Japończycy są w trudniejszej sytuacji, o ile chcą odprzeć swoje twierdzenie o zupełnym zniszczeniu drogi burmańskiej na mruwanych dowodach. Ich zdjęcia powietrzne rozesyły się po całym świecie, zamieściły je również nie-

mieckie dzienniki i czasopisma. Można było z nich poznać, że zniszczenia miały charakter gruntowny, a naprawa musi potrwać dłuższy czas.

Alie takie zdjęcia toną szybko w fali niepamięci, wobec czego twierdzenia strony przeciwnej, iż droga już oddawna została naprawiona znajdują łatwo posłuch. Nie wiele przytem pomaga fakt, że zdjęcia japońskie ilustrowały dokładnie zniszczenie bombami środkowej części nowego mostu „Kunghua” nad rzeką Mekong, zaś inne zdjęcia japońskie przedstawiały zanurzone w wodzie luki starego mostu „Kunghua”. Jak utrzymuje pogłoska, znajdująca łatwo wiary, Chińczycy mieli już wymyślić sposoby, aby obok te zniszczone mosty.

Faktycznie Chińczycy od pierwszej chwili po bombardowaniach czynili próby, celem obejścia mostu „Kunghua”. Zmobilizowali oni niezwłocznie promy, a ponieważ masy ludzkie nie grają u nich żadnej roli, podjęto akcje przeładowywania transportów z aut na promy na jednym brzegu, a następnie z promów znowu na samochody na drugim brzegu.

Równocześnie przystąpili oni niezwłocznie do budowy nowego mostu. Wynikł jednak przytem pewne trudności, ponieważ sprowadzenie koniecznych materiałów na promy trwało pewien czas, a następnie wykaw rzeki Mekong uniemożliwił normalną komunikację promów, jak i budowę nowego mostu.

Maszynarka japońska, której samoloty dokonywały bombardowania, śledzi dokładnie te prace i jest doskonale poinformowana, że dotychczasowy ruch przeładunkowy przez rzekę Mekong jest bez znaczenia, a budowa nowego mostu tkwi jeszcze w stadium początkowym.

Gdyby było inaczej — i w tem leży najlepszy dowód niezdolności drogi burmańskiej do transportów — świat oddałby już słyszal o nowych bombardowaniach. Tymczasem od połowy października bombardowań tych nie trzeba powtarzać.

Roosevelt oficjalnie obejmuje urządowanie.

Waszyngton, 21 stycznia. Prezydent Franklin D. Roosevelt złożył w poniedziałek w południe przy zachowaniu tradycyjnej ceremonii przysięgę na trzeci z rzędu okres urzędowania na stanowisku prezydenta Stanów Zjednoczonych.

Na uroczystości tej obecnym był Korpus dyplomatyczny, akredytowany w Waszyngtonie, najwyższy sąd zwyczajowy, rząd, wszyscy członkowie kongresu, jak również gubernatorowie wszystkich stanów USA.

Po złożeniu przysięgi prezydent Roosevelt wygłosił krótkie przemówienie przez radio.

Samoloty amerykańskie

muszą posiadać większą szybkość.

(S) Nowy Jork, 21 stycznia. Jak donosi „United Press” wysocy urzędnicy lotnictwa brytyjskiego interwenjowali w niedziele w amerykańskich zakładach lotniczych w sprawie przyspieszenia dostaw samolotów.

Oświadczyli oni przytem, że samoloty amerykańskie muszą posiadać większą niż dotychczas szybkość, jeżeli chcą podejmować walkę z maszynami niemieckimi. Jak w dalszym ciągu oświadczyli ci urzędnicy, korespondentom prasy północno-amerykańskiej, zestrzelone maszyny niemieckie dowodzą, że materiał ich jest pierwszorzędny.

Wzmoczenie produkcji rolniczej w Asturji.

(=) Rzym, 21 stycznia. W prowincji Asturji, podobnie jak i w innych prowincjach hiszpańskich, opracowano wielki program reformy gospodarki rolnej, przewidujący na meliorację i wzmoczenie gospodarki rolnej 700.000 pesetów na rok bieżący.

Północna Hiszpanja pielęgnuje głównie hodowlę bydła. Po tych oraz dalszych projektach spodziewane jest znaczne polepszenie zaopatrzenia kraju w mięso.

Silne wrażenie w Moskwie.

(=) Moskwa, 21 stycznia. Skuteczny udział oddziałów lotnictwa niemieckiego w walkach w rejonie Morza Śródziemnego śledzi moskiewska opinia publiczna z dużym zainteresowaniem. Prasa przynosi w sensacyjnej formie wszystkie wiadomości, dotyczące szczegółów starcia na Morzu Śródziemnym tak obfitującym w straty dla floty angielskiej.

Organ floty sowieckiej „Krasny Flot” publikuje, oprócz sprawozdań korespondentów amerykańskich, które można znaleźć w całej prasie moskiewskiej, także fotografie lotniskowca typu ciężko uszkodzonego w tej walce „Illustrious” z załączonym do tego zdjęcia komentarzem swego specjalnego korespondenta, opisującego wygląd zewnętrzny, tonaż, uzbrojenie i pojemność samolotów tego lotniskowca. Również zatopieniu nowoczesnego ciężkiego krążownika angielskiego „Southampton” poświęca się tu wiele uwagi.

* * *

Organ centralny Związków zawodowych „Trud” przynosi karykaturę zatytułowaną „Strata-zysk”, która po stronie strat przedstawia zatopienie okrętu handlowego przez łódź podwodną, zaś po stronie zysków wesołe i ożywione posiedzenie finansistów, członków jakiegoś angielskiego towarzystwa okrętowego, którzy dzięki stracie swego dobrze ubezpieczonego okrętu spodziewają się zarobić ładny grosz.

Eskurial natchnieniem nowej Hiszpanji.

Król Hiszpanji Filip II.

Kraków, 21 stycznia.

Wśród najslawniejszych królewskich zamków lecz również pośród wielkich klasztorów zajmuje hiszpański Eskurial, położony niedaleko Madrytu zupełnie swoiste miejsce. Jest to zarówno zamek jak klasztor, jest reprezentacyjny, a równocześnie skromny, pokoje jego są wielkie, ale przypominają nieco cele klasztorne. Aby zrozumieć wielkość tej budowli podajemy kilka szczegółów o niej.

Zamek ten posiada długości 207 m, szerokości 161; obejmuje on 16 podworców, 1111 okien wychodzących na zewnątrz i 1562 wychodzące na podworce, a dalej znajduje się w nim 1200 drzwi, 86 schodów i 89 fontan. W jakim celu zbudowano Eskurial? Czy jako rezydencję królewską, czy też jako klasztor, czy w końcu w jakimś innym celu? Co do tego panowały doniedawna bardzo różne zdania, gdyż zapomniano o tych chwilach, w których klasztor powstał i zapomniano też ducha, w którym został zbudowany.

Prostu przestano rozumieć Filipa II, za którego rozkazem powstał ten olbrzymi gmach.

Dzisiejsza Hiszpanja, która przeszła tak krwawy chrzest polityczny, która w wojnie domowej poznała do głębi wszystkie swoje zalety, ale też wady, która w końcu doszła do drogi pośredniej, która odszukała swojego dawnego ducha i nawiązała do najłepszych czasów swych dziejów, ta Hiszpanja czuje się najbliższą właśnie epoce Filipa II. Składa się na to wiele momentów: przede wszystkim pozostanie ten król raz na zawsze w pamięci Hiszpanów jako człowiek, który dobrze rozumiał przeznaczenie swego narodu i który przyczynił się w najwyższym stopniu poza Ferdynandem Katolickim i jego małżonką Izabellą do wielkości królestwa. — Falanga, która jest organizacją zasadniczą w obecnej Hiszpanji, a której ideologia jest rodzajem doktryny państwowej, nawiązuje swoją działalność zdaje się natchnąć duchowi tegoż Filipa II.

Ale jakże trudno zrozumieć dzisiaj tego króla, który żył trzystakilkadziesiąt lat temu i tak oddalony jest od dzisiejszego świata, żył w tak odmiennych warunkach i posiadał mentalność, którą dzisiaj niejednemu nazwałby manjactwem.

A jednak nie był to bynajmniej manjak, wręcz przeciwnie.

Filip II był człowiekiem o nieugiętej woli, którą stosował przede wszystkim sam do siebie, a następnie dopiero do swego otoczenia i do swoich poddanych. Był to fanatyk, ale fanatyk mądry, który uważał

się za powołanego przez los do utrzymania w świecie pewnego stanu rządy, a mianowicie utrzymania wszechwładztwa religii katolickiej, oraz do utrzymania równowagi politycznej przy pomocy swojej polityki dynastycznej. Ale i Filip II był też przedewszystkiem Hiszpanem: O ile ojciec jego był jeszcze bardziej Habsburgiem jak Hiszpanem, o tyle u niego przedstawiało się to odwrotnie. Czuł się przedewszystkiem powołany do tego, aby wprowadzić w nowym świecie kulturę hiszpańską i przez to samo religię katolicką, aby stworzyć z olbrzymich krajów za morzem nowy świat przesiąknięty duchem hiszpańskim.

Ala król ten był też ascetą,

sam pomimo swojej wszechpotęgi zdawał sobie sprawę z tego, że będzie musiał kiedyś złożyć sprawozdanie przed Boskim tronem i że każdy jego czyn będzie osądzony tak samo, jakby pochodził od pierwszego lepszego człowieka. Stąd też życie jego było niezwykle skromne bez ostentacji. Sam zajmował w olbrzymim zamku w Eskurialu ledwie kilka pokoi, prawie że ubogo urządzonych. Był to umysł niezwykle głęboki, a charakter jego wystawiony był przez całe prawie życie na ciężką próbę przez chorobę, która zadawała mu niezliczone męki. Ostatnie kilkanaście lat spędził Filip II bądź to w fotelu, bądź też na specjalnie skonstruowanym przez swojego sługę Lherite krześle, które można było rozsunąć i stworzyć z niego rodzaju łoża. Reumatyzm na bierając okropnych rozmiarów, dręczył króla na równi z jego sumieniem, które codziennie przepuszczało przez niezwykle subtelny filtr wszystkie jego uczynki i nieraz stawiało mu poważne zarzuty. Czy godnie reprezentuje i kieruje swoim krajem? Czy dostatecznie przyczynia się do rozpowszechnienia wiary katolickiej? Czy dostatecznie dba o swoich poddanych? I wiele innych jeszcze zapytań stawalo dzień w dzień przed umysłem Filipa II.

Powstanie zamku w Eskurialu łączy się z ciężką bitwą wojska hiszpańskiego nad Francuzami,

którzy w dniu 10 sierpnia 1557 zostali pobici pod Saint Quentin. Był to dzień poświęcony św. Wawrzyńcowi, który według legendy został umęczony na żelaznym rusz-

Sarkofagi królewskie w Eskurialu.

cie. Z wdzięczności za to zwycięstwo postanowił król Filip II zbudować olbrzymi zamek ku czci tego świętego, przy czym miał on posiadać postać rusztu i miał być połączony z klasztorem. Ale nie tylko zamek i klasztor miał powstać na wzgórzach w pobliżu Madrytu, miała to być budowla, zawierająca w sobie siedlisko wszystkich wartościowych dla państwa hiszpańskiego gałęzi życia, miała być jakgdyby źródłem, z którego spłynęła wielkość Hiszpanji, jej organizacja, jej kultura, współczesni nazywają ten zamek „Una fuente de todas las ciencias”, czyli „Źródło wszystkich świętości”. W Eskurialu miały znajdować się i biblioteki, i szpitale, i apteki dla biednych, mieli tam też znaleźć schronienie w czasie głodu ludzie ubodzy, tam też miały znajdować się liczne urzędy, biura państwowe itd. Jak widać, plan pier-

Pałac królewski Eskurial pod Madrytem.

wotny przewidywał coś znacznie większego, niż jedynie zamek, czy rezydencję królewską.

23 kwietnia 1563 położono kamień węgielny pod zamek.

Liczni lekarze, architekci, wybierali miejsce na tę budowlę tak, aby zamek położony był w okolicy zdrowej, a równocześnie pięknej i urozmaiconej. Mniej więcej na wysokości 1000 m. n. p. m. w miejscowości Eskurial, zwaną tak od słowa „Escorias”, tj. żużel. Wobec tego, że plan budowy przewidywał olbrzymi zamek, realizacja jego trwała bardzo długo. Były chwile, kiedy Filip II tracił nadzieję, że kiedykolwiek dozna się wykończenia zamku. Praca szła niesporo, chociaż zarządzał temi robotami znany z energii, ale też z grubiaństwa braciшек Antonio de Villacastin. W końcu za jego inicjatywą opublikowano we wszystkich miasteczkach hiszpańskich, że król potrzebuje do budowy bezrobotnych kamieniarzy, murarzy, cieśli itp. Zgłosiło się wielu i praca poszła teraz sporzej. W dniu 13-go września 1584 położono ostatni kamień i wkrótce potem legat papieski poświęcił tę gigantyczną budowlę, której Filip II nie mógł już zwiedzić pieszo, tylko kazał się nosić w lektyce i w ten sposób poznawał swoje dzieło.

Po śmierci wielkiego tego króla następcy jego zupełnie zatracili zrozumienie dla tej budowli. Wyobrażali sobie, że jest to poprostu wielka rezydencja, nie rozumieli zaś, że Eskurial był pomyślany jako siedziba hiszpańskości, jako miejsce, z którego miała promieniować hiszpańska kultura i hiszpańska siła żywotna. Powoli schodziła Hiszpanja z placu, powoli musiała przetrwać coraz to gorsze chwile. Następcy Filipa II nie mieli tych zdolności co on, podlegali wpływowi obcych, gmatwali się w polityce bezcelowej i pcowali wielkie państwo, w którym nie zachodziło słońce, kurczyło się, a wraz z niem siły żywotne tego narodu.

Filip II pozostał wielką postacią historyczną, którą mało kto rozumiał i dopiero założyciel Falangi, Jose Antonio Primo de Rivera ożywił pamięć tej postaci, związał ją z zadaniami współczesnej Hiszpanji i uczynił ją wraz z Eskurialem punktem wyjścia nowego ruchu umysłowego. W dniu 20 listopada, tj. w rocznicę stracenia Jose Antonio Primo de Riverę w roku 1930 w Alicante, wyraża się na ten temat dziennik „Arriba” w ten sposób:

„Dla generacji Falangi stał się Eskurial nie tylko wzorem architektury, ale również fundamentem teologicznym, na którym samymi może być zbudowana cała Hiszpanja. Eskurial jest też symbolem wysiłku: tutaj myśleć o Bogu, który rządzi światem”. Ten wielki kompleks budowli zwany oficjalnie „królewski klasztor św. Wawrzyńca w Eskurialu”, stał się punktem wyjścia dla Falangi. Współczesna Hiszpanja chcąc oddać twórcy Falangi największą część, postanowiła go pochować właśnie w tych murach. Od wsi do wsi niosli Falangiści trumny z Antonio Jose, jak go ogólnie nazywają, by złożyć ją w końcu po odbyciu drogi 500 km. w kościele eskurialskim. Stało się to dnia 2 grudnia 1939 r. Zaprzysiężone z Hiszpanją narody, a mianowicie Niemcy i Włosi złożyli na grobie Riverę wspaniałe wieńce, podkreślając zrozumienie dla tej ideologii.

Ala nie tylko do czasów Filipa II nawiązuje ruch falangistowski: czuje się on bliskim również czasów Ferdynanda katolickiego, który zjednoczył Hiszpanję, gdyż go dło Falangi, tj. jarzmo ipek strzał znajdujemy na budowach pochodzących z czasów tego króla i które były gołdami jego i jego żony Izabelli Katolickiej. Tradycja więc również wchodzi w skład zasadniczych kanonów Falangi, gdyż ona to ukazuje dzisiejszym Hiszpanom wielkie wzory do naśladowania.

Wyniki ostatnich prac wykopaliskowych pod kościołem św. Piotra.

Miasto Watykańskie, 21 stycznia. Medjołańska „Italia” zamieszcza interesujące szczegóły na temat ostatnich prac wykopaliskowych pod kościołem św. Piotra w Rzymie.

Pierwotny budynek z epoki Konstantyna ku czci św. Piotra przedstawiał się jako piecowniowa bazylika, której lewą boczna nawa opierała się o mury, otaczające cyrk Nerona. Ponieważ z biegiem czasu budowla ta zaczęła się rozsypywać, papież Mikołaj V (1447—1455) był zmuszony rozobrać bazylikę konstantyńską i w r. 1452 przystąpić do budowy dzisiejszego kościoła św. Piotra. W czasie rozbierania starej bazyliki postąpiono sobie według naszych pojęć dość bezceremonialnie. Fundamenty nowego kościoła założono na olbrzymim stosie gruzów, pochodzących ze starej ba-

zyliki. Poszczególne pilastry połączono przy pomocy sklepień nad gruzami. Po częściowym usunięciu gruzów powstały podziemia watykańskie.

Obecne prace wykopaliskowe odbywające się pod kierownictwem O. Giuseppe Claretta mają przede wszystkim na celu usunięcie dalszych mas gruzów. Prace te rozpoczęto pod lewą nawą Capella Clementini. Prace te jednak mają w najbliższym czasie objąć prawą boczna nawę pod Capella Gregoriana.

Mało jest prawdopodobnem, aby wśród materiałów, wydobytych w czasie tych prac znalaziono przedmioty, większej artystycznej wartości, ponieważ rozebranie starego kościoła św. Piotra było równoznaczne niemal z zupełnym jego zniszczeniem.

Niebezpieczeństwo powodzi na Węgrzech

Budapeszt, 21 stycznia. Sto tysięcy hektarów ziemi, 40.000 ludzi i 30.000 sztuk bydła zagrożonych jest, jak donoszą z Szegedy, na dolnej części równiny węgierskiej przez niebezpieczeństwo wylwu średniego biegu rzeki Teiss i Dunaju.

1400 domów już się zawaliło. W głę-

szych miejscach kraju leży warstwa lodu grubości kilku metrów.

Także i z dolnych części niziny Dunaju i Teiss, a więc z Kreskemet donoszą o wielkich szkodach, wyrządzonych przez powódź. Wody podskórne, które podczas lata krążyły głębiej w ziemi, obecnie wystąpiły

na wierzch i zalały szerokie połacie nizinnego kraju. Rolnicy z wielką troską spoglądają na zasiewy. Władze zarządziły obowiązkowe zaszczepienie przeciwko tyfusowi.

Zatoga żaglowca „Killoran” powróciła do kraju.

(=) Helsinki, 21 stycznia. Zatoga fińskiego żaglowca „Killoran”, zatopionego w jesieni przez pewien niemiecki korałownik pomocniczy w pobliżu Azorów, powróciła obecnie do Finlandji.

Marynarze fińscy podkreślają dobre traktowanie, z jakim spotykali się zarówno w ciągu 41-dniowego pobytu na pokładzie korałownika pomocniczego, jak i w późniejszym okresie. Wyższenie było zawsze dobre, podobnie też udzielano im w miarę możliwości jak największej swobody ruchów. Kapitan korałownika pomocniczego pozostawił też załogę „Killoran” dość czasu na zabranie z sobą swego osobistego mienia przed zatopieniem żaglowca.

Pięciu zabitych w katastrofie kolejowej w Hiszpanji.

(=) Madryt, 21 stycznia. W pobliżu Santander wydarzyła się w niedzielę przedpołudniową poważna w skutkach katastrofa kolejowa. Pociąg pospieszny z Madrytu zderzył się opodal stacji kolejowej Barlena z pociągiem pospiecznym, idącym z Santander.

Wskutek zderzenia pociągów znalazło śmierć 5 osób, 4 osoby odniosły ciężkie, zaś kilkanaście lżejsze obrażenia.

Dziedziniec ewangelistów w Eskurialu.

W kilku wierszach.

Koncert z udziałem Wilhelma Furtwaenglera i członków berlińskiej Filharmonii spotkał się również w Turynie z niezwykle serdecznym i entuzjastycznym przyjęciem publiczności.

* * *

W ramach przewidzianego francuskiego programu budowy szos planowana jest autostrada z Paryża do Normandji. Dalej program przewiduje naprawę dróg wyjazdowych z wielkich miast i lepsze zabezpieczenie około 130 skrzyżowań dróg.

* * *

Północno-amerykański Czerwony Krzyż zapowiedział utworzenie „Narodowego rezerwuaru prób krwi”. W najbliższym czasie we wszystkich prowincjach kraju ma się rozpocząć agitacja, celem pozyskania ochotników, którzy zdecydują się oddać swą krew dla celów leczniczych.

* * *

Sekretarz stanu Hull, broniąc planów Roosevelta wobec komisji spraw zagranicznych Izby Reprezentantów zaatakował bezprzykładnie Japonię, Niemcy i Włochy, poczem oświadczył: „Gdyby Anglia została pokonana i gdyby utraciła panowanie nad morzami, wówczas Niemcy mogłyby z łatwością przedostać się przez Atlantyk, zwłaszcza Atlantyk południowy, o ile nie będziemy przygotowani i nie będziemy w możności tak postąpić, jak postępuje obecnie Anglia”.

* * *

Prezydent republiki tureckiej Inönü przesłał Ibn Saudowi telegram gratulacyjny z okazji rocznicy wstąpienia na tron.

* * *

Nowy kontyngent żołnierzy Stanów Zjednoczonych, mających objąć garnizony w uzyskanych od Anglii bazach wojskowych, zostanie w najbliższych tygodniach skierowany do Nowej Fundlandji.

* * *

Miasto Preszów, położone we wschodniej Słowacji, wysunęło wobec rządu wniosek o wydanie dalszych zarządzeń przeciwko mieszkańcom żydom. Zarządzenia te miałyby być rozszerzone na obszar całego państwa i przewidywały ograniczenia dla żydów uczęszczania do kin, kawiarni, miejsc kąpielowych i różnych dzielnic miasta. Żydzi mieliby obowiązek noszenia na lewym ramieniu przepasek i pracy przymusowej przy czyszczeniu miasta i ulic.

* * *

Roosevelt zakomunikował b. ambasadorowi w Londynie Kennedy, że następcą jego został zamianowany i z tego powodu nie jest on związany obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej.

* * *

Hrabia Ciano przyjął ambasadora amerykańskiego Philippa, który powrócił do Rzymu.

* * *

W Anglii powstała nowa drobna partja polityczna pod przewodnictwem znanego pisarza Priestleya.

* * *

W jednej z fabryk zakładów Forda na skutek eksplozji wybuchł groźny pożar.

* * *

Pisma sowieckie podkreślają, wymagając się brak środków żywności w Anglii.

* * *

W wieku 81 lat zmarł ostatnio lord Wakefield, znany przemysłowiec oraz propagator lotnictwa, który odznaczył się bogatymi darami na cele lotnicze.

* * *

Słowacki minister spraw wewnętrznych wydał rozporządzenie, mocą którego w nowych paszportach słowackich takiet będzie zredagowany w języku słowackim i niemieckim, zamiast jak dawniej w słowackim i francuskim.

Włoska akcja rolnicza.

Rzym, 21 stycznia. Jak donosi agencja „Agit” złożył ostatnio minister rolnictwa Mussoliniemu raport z działalności za czas od 1 stycznia do 21 grudnia 1940, z którego wynika, że w tym czasie zbudowano 5817 domów dla chłopów, mogących pomieścić 6177 rodzin, za kwotę 337 milionów lirów. Poza tem poszerzono i odnowiono 1598 domów, celem przydzielenia ich rodzinom rolników. Koszty poniesione na te przeróbki, wyniosły 65 milionów lirów. Wskazując tych domów przypada na Sytylię, gdzie rząd włoski prowadził w wielkim stylu reformę rolną, mającą na celu lepsze wykorzystanie ziemi. Ogólny bilans akcji budowlanej na wsł przedstawia się w Włoszech cyfrą 43.458 domów dla 44.436 rodzin rolniczych za kwotę 1 miljarda 757 milionów lirów.

Włochy liczą 45 milj. mieszkańców.

(=) Rzym, 21 stycznia. Z końcem r. 1940 Włochy liczyły w kraju macierzystym 45.011.817 mieszkańców. Ludność wzrosła w ub. roku o 427.472 głów. W r. 1940 urodziło się 1.087.586 dzieci.

Bardzo znaną jest również cyfra Włochów, przybyłych z zagranicy do ojczyzny, a która wynosi 59.814 osób.

Burza piaskowa utrudnia działania wojenne w Libji.

Sztokholm, 21 stycznia. Po przejściowym poprawieniu się pogody w Libji szaleje znowu wielka burza piaskowa. Działalność wojskowa została wydatnie utrudniona, jak piszą angielscy korespondenci wojenni. Jak również sprawozdawcy włoscy.

Ponieważ Włosi znajdują się na oddawna przygotowanych i rozbudowanych stanowiskach, przeto będzie im łatwiej znieść warunki atmosferyczne, niż siłom angielskim, które dopiero od niedawna znajdują się na prowizorycznych stanowiskach pod Tobruk.

Sila burzy piaskowej, według nadeszłych wiadomości, ma przerastać wszystko, co dotychczas w tym zakresie widziano. Słupy telegraficzne zostały połamane, wicher porwał samochody ciężarowe, namiotów nie można ustawić na ziemi. Widoczność ograniczona jest najwyżej do trzech — czterech metrów. Burza ta szaleje na powierzchni o blisko 100 km szerokości.

Sytuacja wojenna w Albanji.

Belgrad, 21 stycznia. Według nadchodzących do Belgradu sprawozdań, opór wojsk włoskich wzmacnia się na wszystkich frontach. W szczególności na odcinku pod Valona, jak również na środkowym odcinku walk wstrzymano dalsze posuwanie się Greków. W niedzielę Włosi zdobyli zwycięsko odcinek Kilsury do Tepeleni, aczkolwiek Grecy przeważali liczebnie.

Na wybrzeżu Grecy przeprowadzili atak na północ od Chimary. Pod miejscowością Dukati Grecy natrafili na zacięty opór i zostali odparci na swoje stanowiska wyjściowe. Według sprawozdania z Bitoli, opublikowanego przez „Vreme”, Grecy mieli ponieść wydatne straty.

Zaopatrzenie wojsk w środki żywności odbywa się po obydwóch stronach przy pomocy samolotów, ponieważ zaspasy śnieżne uniemożliwiają wszelkie transporty na drodze lądowej.

W dziennikach włoskich można wyczytać zapowiedzi wzmocnienia walk na froncie albańskim. Dzienniki poniedziałkowe opisują szczegółowo akcje na morzu, w powietrzu i po raz pierwszy piszą o użyciu ciężkich czołgów na pewnym, nieokreślonym bliżej odcinku frontu albańsko-greckiego. Według doniesień „Giornale d'Italia” miała się odbyć szczególnie zacięta bitwa między przeważającymi wojskami greckimi a włoskimi czołgami na wysokości 1037 m., trwająca w jednym dniu przez dziesięć godzin.

Lotnictwo, mimo utrzymującej się złej pogody i siarczystych mrozów, bombardowało Pigherasi i drogę do Permeti. Obydwie ataki były przeprowadzone z niewielkiej wysokości i mimo silnej obrony przeciwlotniczej. Tego samego popołudnia liczne formacje bombowe wyruszyły w drogę, musiały jednak powrócić do swych baz wraz ze swym bombowym balastem ze względu na niski pułap chmur. Przeprowadzono natomiast wywiad powietrzny bez żadnych przeszkód.

„Tribuna” donosi o ataku marynarki włoskiej na wybrzeże greckie. Podczas zbliżania się okrętów włoskich zdała już słyszeć huk dział greckich baterii przybrzeżnych. Potem ogień ten skierował się ku okrętom. Z odległości 50 km. wzięto pod ostrzał wybrzeże greckie na odcinku, który nadawał się do tego celu ze względu na warunki, a mianowicie u wylotów dolin, gdzie zaczynają się ważne drogi, wiodące w głąb kraju. Już po 10 minutach zmuszono do milczenia pierwsze działa Greków, a

Dookoła Tobruk wszędzie leżą żołnierze angielscy, jak pisze korespondent „Timesa”, na ziemi i naciągają na siebie płaszcze, aby choć trochę osłonić się przed burzą. Żaden samolot nie może utrzymać się w powietrzu, które pozbawione jest nieprzejrzyste i żółte od piasku.

Samochody wogóle nie mogą być uruchomione. Nawet dział i karabinów maszynowych nie można w tych warunkach używać. Walczący po stronie angielskiej Arabowie są również bezsilni wobec tej pogody, jak i żołnierze brytyjscy. Jak donoszą, Arabowie kłęczą na swych płaszcach na ziemi i modlą się o zmianę pogody.

Szczególnie cierpią wojska brytyjskie, które znajdują się na wysuniętych stanowiskach, ponieważ stanowiska te są bardzo prymitywne i nie można ich było dotychczas rozbudować, tem więcej, iż dowództwo brytyjskie przygotowywało atak na Tobruk i nie starało się o przygotowanie schronów.

niebawem zamilkły i pozostałe. Obiekty, mosty, drogi łącznikowe, urządzenia komunikacyjne zostały zniszczone i tem samem zakończyła się akcja morska Włochów przeciwko Grekom.

Włoski komunikat wojenny.

Rzym, 21 stycznia. Włoski komunikat wojskowy z poniedziałku brzmi następująco:

Główna kwatery komunikuje: Na froncie greckim przy stałe utrzymującej się niekorzystnej pogodzie, nie było ważniejszych wydarzeń. Włoskie samoloty przeprowadziły skuteczne ataki bombowe na nieprzyjacielskie bazy. Poza tem wojska i kolumny posiłkowe zostały obciążone bombami i ostrzelane i z karabinów maszynowych.

W Cyrenajce działalność artyleryjska i wywiadowcza na frontach Giarabub i Tobruk. W okolicach Giarabub włoskie samoloty zbombardowały z doskonałym skutkiem nieprzyjacielskie oddziały zmotoryzowane. Podczas nieprzyjacielskiego nalotu na Tobruk jeden samolot został zestrzelony przez włoską obronę przeciwlotniczą.

W Afryce wschodniej jeden z włoskich wysuniętych oddziałów na froncie Sudanu odparł silny nieprzyjacielski atak i wziął do niewoli jeńców. Jeden z włoskich oddziałów zaatakował sprowadzony na samych odłogach oddział i szwadron kawalerji i musiał go do nieoczeki. Włoskie samoloty zbombardowały w rozmaitych miejscowościach Sudanu samochody pancerne. Nieprzyjacieli podjął kilka nalotów na teren erytrejski i wyrządził lekką szkodę.

Formacje bombowe niemieckiego korpusu lotniczego, w otoczeniu włoskich i niemieckich myśliwców zaatakowały w locie nurkowym bazę flotową La Valetta na Malcie i trafiły kilkakrotnie znajdujące się tam okręty, arsenał i urządzenia portowe. Jeden parowiec zatonał. Lotniskowiec „Illustrious”, który podczas poprzednich nalotów był już wielokrotnie trafiony, otrzymał dalsze trafienia bombami ciężkiego kalibru. Włosko-niemieckie samoloty myśliwskie zestrzeliły sześć nieprzyjacielskich samolotów. Jeden włoski samolot myśliwski i cztery niemieckie bombowce nie powróciły.

O świcie dnia 20 stycznia nieprzyjacielskie samoloty zrzuciły bomby na pewną miejscowość południowo-włoską. Urządzenia wojskowe nie zostały trafione. Dwie osoby cywilne są lekko ranne.

Srogie zimy panowały w dawnej Europie.

(Jw.) Kraków, w styczniu.

Cudna jest zima! Nie nie wyrówna przepychowi białości śniegu w dzień słoneczny. Błękity, różowości, srebrzyste lśnienia błada iskierkami po bezbrzeżnych przestrzeniach o dziewiczej, nieskalanej barwie i blasku. Radość zdrowa, silna radość płynie w płuca wraz z rzeźmą powietrza, z ostrymi podmuchami mroźnych wiatrów. Cudna jest zima! Jakież rozkosznie lecieć sankami hen, daleko, w szerokie białe pola, w lasy tajemnicze, okutane ciężkimi całunami mas śniegowych, pośród leśnej olszyny zastylłej w swem mroźnym, przeczytem odzieniu, w tę zaczarowaną krainę, gdzie cisza panuje uroczysta, cisza tajemnicza się do własny życia!

Tak mniejszej sławili i sławia poeci „czary naszej zimy”.

Inaczej zapatrują się na zimę prozaicy, jako naród bardziej realny. Przyjmują oni również piękno przyrody zimowa pora, lecz patrzą głębiej w sedno rzeczy i odsłaniają równocześnie ludzkie zmartwienia, kłopoty i nędzę. Jako nieodłączne skutki każdej srożej zimy.

A oto urywki z artykułu jednego z dzienników warszawskich z 1887 r., w którym autor narzeka na ciężką zimę: „Straszną jest zima, gdy kilkorok dzieć w zimnej, dżmonej izdebce na poddaszu wyciąga wychudłe rączki do matki schorzałej, gdy głód skreca wnętrzności, a mroź i zima zgoni. Cudna jest zima, lecz nie zagładacie pod jej czarodziejską szatą. Odsłoni

wam bowiem nędzę i lzy. Zatruję wasze serca, zaćmi oczy, odurzy zmysły. Patrzcie po wierzchu!”

Obecnie przeżywamy również sroga zimę. Pocięzmy się jednak, że i w dawnych czasach przeżywali ludzie podobne zimna i śniegi. Świadcza o tem dawne kroniki. — A więc w roku 680 morze Adriatyckie zamrzło i pokryło się lodem na całej przestrzeni; w roku 1246 laguny weneckie mogły służyć jako ślizgawka.

W roku 1408 szczególnie ostrą zimą przeżyła cała północna i środkowa Francja. Spadły ogromne śniegi. Jeden z historyków paryskich wspomina, że „ptaki marzły w powietrzu, a inkasat zamarzał na płócie”. Ludzie padali dziesiątkami na placach i ulicach miast z zimna i głodu, gdyż dowóz żywności z powodu ogromnych zasp śnieżnych ustał zupełnie. Również brakowało drzewa na opał. Nawet wino w oberżach pozamarażało w beczkach tak, że podawano je w kawałkach rozrąbanych toporami.

W roku 1422 sroga zima panowała w całej Europie tak, że pozamarażały największe rzeki, głębokie stawy, a nawet studnie; w r. 1484 port w Genu został zablokowany przez lody, a w r. 1594 to samo wydarzyło się w Marsylii i w Wenecji. W r. 1655 Karol XII mógł się przeprawić z całą armją przez Mały Biełt po lodzie; rok 1684 zazna- czył się również tak wielkimi mrozami, iż płaćwo wyginęło masowo.

W roku 1709 w Paryżu był taki głód, że nawet najzamożniejsze rodziny, posiadające

wielkie dwory i pałace, jadły chleb z otrąb.

W roku 1740 Tamiza zamarzała całkowicie. Na ulicach i placach Londynu rozpalono olbrzymie ogniska, przy których pieczono w całości woły i świnie, rozdzielane następnie wśród ludności tego ogromnego już wówczas miasta. W tymże roku potężne mrozy i śniegi poczyniły ogromne spustoszenia w Czechach, gdzie zginęło tej zimy 160.000 owiec, 46.000 krów i wołów, 500 koni i 11.000 świń. W porównaniu z temi klęskami zimy, jakie mamy w ostatnich czasach, są dość łagodne. Najgorzej zimy w Europie były jeszcze w latach 1820, 1825, 1879—1899, kiedy termometry w Paryżu wskazywały od 25 do 38 stopni poniżej zera.

Ale zdarzały się również wypadki zupełnie przeciwnie; wielu kronikarzy wspomina zimy tak lekkie, że zajęcia gospodarskie wykonywane wiosną, były już w lutym na ukończeniu. Grzegorz z Tours, historyk francuski z głębokiego średniowiecza, wspomina, że w roku 584 na Brzegach Loary zakwitły róże w niewidzianej do tej pory ilości, już w połowie stycznia. W latach 808, 838, 844 i 907 zdarzały się również „cieple” zimy, które jednak nie sprawiły nic dobrego, ponieważ rzeki powystępowały z brzegów, czyniąc okropne spustoszenia i przyczyniając się do rozpowszechnienia wielu epidemicznych chorób, wskutek których gineły tysiące ludzi. — W roku 1172 przy końcu stycznia drzewa niemal w całej środkowej Europie pokryły się białą zielenią, a zima nastąpiła w początkach maja.

Podobne fenomeny meteorologiczne notowane były również w latach 1572, 1607, 1634 i 1745. W roku 1763 zdarzyło się niezwykle interesujące zjawisko we Francji. Fala silnych mrozów ogarnęła całe terytorjum francuskie z wyjątkiem małego dystryktu nad Atlantykem, gdzie w promieniu 8 mil ludność okolicznych miejscowości zupełnie nie odczuła mrozów.

Ostatnia szczególnie ostra zima miała miejsce w r. 1929, choć i tegoroczne mrozy i śniegi dały się nam porządnie we znaki.

Nie będzie dewaluacji waluty albańskiej.

Rzym, 21 stycznia. Ostatnio obiegają prasę europejską wieści, jakoby frank albański miał ulec dewaluacji. W związku z tem komunikuje agencja prasowa „Agit”, że wiadomość ta jest wyssana z palca, tem więcej, że frank albański pozostaje do waluty włoskiej w stałym stosunku, przyczem na jeden frank albański przypada 6,25 liry na podstawie artykułu 10 umowy gospodarczo-walutowej między państwem włoskiem a państwem albańskim z dnia 20 kwietnia 1939.

Lista strat Londynu.

Sztokholm, 21 stycznia. Jak donosi londyńskie ministerstwo bezpieczeństwa, podczas ataków lotniczych na Anglię w grudniu 3.793 osób zostało zabitych, a 5.044 osób rannych.

KRONIKA

Na św. Agnieszkę.

(Jer) Kraków, 21 stycznia.

W dawnych czasach, kiedy nie istniały jeszcze stacje meteorologiczne, lub czerpał swą wiedzę rolniczą w zupełności z wierzeń, podań i przysłów — które przechodziły z pokolenia na pokolenie. Przysłowia te, oparte na długoletnich doświadczeniach, przeważnie sprawdzały się, a i dzisiaj rolnicy niejednokrotnie sięgają do nich po radę.

Na dzień 21 stycznia przypada św. Anieszki, która ma „decydujący głos” w wielu rolniczych przygotowaniach do prac wiosennych. I tak naprzykład:

„Od świętej Agnieszki już sprzątaj z drzew liszki. A jeśli mróz tegi, szepcz gonty i dęgi, radź o drzewie i stodole, nawozy też wywóz w pole”.

Albo:

„Jeśli na Agnieszkę pochmurno — to o len nie trudno. A jeśli jasno — to o len łatwo”.

Ponieważ dało się zauważyć znaczne ocieplenie i odwilż, można mieć nadzieję, że zima nareszcie skończy już swoje srogie panowanie, bo:

„Jeśli święta Anieszka wypuszcza skowronka z mieszka, to zima już niedługo na ziemi pomieszką”.

A skowronek jest przecież pierwszym zwiastunem nadchodzącej wiosny.

Z Jędrzejowa wysiedlono 105 rodzin żydowskich.

Jędrzejów, 21 stycznia. (Zet). Z polecenia władz niemieckich z Jędrzejowa zostało wysiedlonych 105 rodzin żydowskich (około 800 osób).

Wysiedlonych specjalnymi podwodami odwieziono do Wodzisławia, Sobkowa i Szczekocina — w powiecie jędrzejowskim.

Nowenna do św. Pawła na Jasnej Górze.

Częstochowa. 21 stycznia. Tak, jak rok rocznie, odbywa się obecnie na Jasnej Górze uroczysta nowenna ku czci św. Pawła, I-go Pustelnika, Patrona zakonu OO. Paulinów. Tradycyjne nabożeństwo, rozpoczynające się w dniu 15 stycznia tj. w dzień św. Pawła, trwa przez 9 dni i odbywa się w godzinach popołudniowych. Nabożeństwa nowenny cechuje podniosłe piękno, dzięki czemu gromadzą one zawsze liczne rzesze wiernych.

W czasie nabożeństw mnisi, ubrani w białe szaty, odprawiają wspólnie z wiernymi modły w kaplicy św. Pawła, odmawiają litanje, poczem na zakończenie śpiewają pieśń o św. Pustelniku. Po nowennie wierni przechodzą do Kaplicy, gdzie przed Cudownym Obrazem odmawiają wspólnie Różaniec.

Wydawania kart żywnościowych na miesiąc luty 1941.

Kraków, 21 stycznia. Karty żywnościowe oraz karty poboru mleka dla dzieci poniżej lat 3 na luty 1941 r. wydają nie-niemieckiej ludności właściwe mlekojaki Urzędy Obwodowe, względnie Ich Ekspozytury w dniach od 24 do 31 stycznia br. w godzinach urzędowych.

Po odbiór kart mają się zgłaszać właściciele, względnie administratorzy realności zgodnie z zarządzeniami, zawartymi w 83 Obwieszczeniu Stadthauptmann'a z dnia 19 X 1940 w kolejności oznaczonej w każdym Urzędzie i przedłożyć książkę meldunkową. Wydanie kart dla żydów następuje za przedłożeniem zezwolenia („Ausweis”) na dalszy pobyt w mieście.

Otrzymałe karty mają właściciele względnie administratorzy realności doreczyć niezwłocznie lokatorom.

W razie spóźnionego odbioru kart należy złożyć opłatę w kwocie 1 zł. od każdego gospodarstwa domowego, a przy osobach samotnych od osoby.

Hodowla jedwabnika w Generalnym Gubernatorstwie.

Kraków, 21 stycznia. Wydział aprowizacji i rolnictwa zapoczątkował obecnie akcję, mającą na celu zwiększenie hodowli jedwabnika na terenie Generalnego Gubernatorstwa.

W praktycznym przeprowadzeniu zapoczątkowanej akcji wzięto pod uwagę przede wszystkim szkoły, albowiem chodzi o pozyskanie młodzieży szkolnej dla zainicjowanej idei. W specjalnych kursach szkolnych są sily, ażeby powołać do życia hodowlę jedwabnika nawet z najmniejszych rozmniarach w każdej miejscowości, oraz, by drogą odpowiedniego pouczenia i wychowania młodzieży, przyszczyć myśl hodowania jedwabnika na terenie Generalnego Gubernatorstwa w najszersze warstwy ludności.

Pierwszy krok w tym kierunku został już poczyniony przez zarejestrowanie wszystkich istniejących dotąd plantacji drzewa morwowego i włączenia ich do procesu produkcyjnego.

Pożar w parku im. dra Jordana.

(Jo) **Kraków,** 21 stycznia. W poniedziałek wyjechała Straż Pożarna o godz. 21.19 na Aleję 3-go Maja, gdzie w parku im. Dra Jordana palili się główny pawilon, który jest budynkiem drewnianym na podmurówce z cegły.

W chwili przyjazdu Straży całe skrzydło od strony Alei 3-go Maja znajdowało się w płomieniach. W akcji ratowniczej były zajęte trzy plutony Straży Pożarnej, rozwijając cztery linie węzowe. Po 1 1/2-godzinnej akcji, pożar opamowano. Budynek o wymiarach 40x20x10 został w jednej trzeciej części spalony od strony Alei, przytem spaleni uległy kancelaria i skład narzędzi, oraz część przyległego hallu, a spaleni stolarnia i drewniane ściany hallu.

Przyczyny narazie nie zdołano ustalić, pożar powstał prawdopodobnie w kancelarii, gdzie do ogrzewania używano żelaznego piecyka. Szkoda wynosi około 17 tysięcy złotych. Akcję ratowniczą ukończono o godzinie 1-szej w nocy.

Kronika żałobna.

Kraków, 21 stycznia. (Jer). W ostatnich dniach zmarli w Krakowie: Antoni Bógart, emerytowany kierownik parowozowni b. P. K. P., lat 62; Piotr Selp, przemysłowiec i obywatel m. Krakowa, lat 82; z Dymków Maria Kiewarowa, lat 66; Maria Plechowa, Maria Treła, Kukla Antoni, Swohoda Stanisław. Grudziński Alojzy, Andrzej Oleś, emeryt P. K. P. lat 67; Wawrzyniec Heljasz, emerytowany profesor gimnazjalny lat 62; Adela Arcinowska — wdowa, lat 79; Kucja Michalec.

Śmierć młynarki, porwanej przez pas transmisyjny.

Jędrzejów, 21 stycznia. (Zet). Tragiczną śmiercią zginęła żona młynarza Budzicha w Wodzisławiu (pow. Jędrzejów), Marcjanna, porwana przez pas transmisyjny, uruchomionego przez jej męża młynarza.

Budzichowa, pomagając swemu mężowi przy próbnym uruchomieniu młyna, za bardzo blisko przysunęła się do pasa transmisyjnego, który porwał jej szal, a następnie ją samą, powodując natychmiastową śmierć.

Ubranie jej zostało poszarpane na kawałki.

Z bolączek przedmieść.

Kraków, 21 stycznia. Od kilku lat stosunki na przedmieściach krakowskich nabrały oryginalnego, nieco paradoksalnego charakteru. Część tych przedmieść jest ściśle związana z miastem, a we wszystkich z nich mieszka ludność, zarobkująca w Krakowie i tam posiadająca posady, stanowiska względnie miejsca pracy. Żaden bodaj z tych pracowników nie ma uprawnej ziemi i nie korzysta z plonów natury.

Mimo to jednak przedmieścia te pod względem administracyjnym były i są traktowane odrębnie. Jako gminy wiejskie. Przed wojną wyrażało się to tylko przeważnie w postaci utrudnionej nieco komunikacji i drobnych innych szczegółów, obecnie jednak gminy te zaczynają odczuwać dotkliwie skutki „separacji” z miastem na gruncie żywnościowym. Ponieważ gminy podmiejskie, jak Olsza, Rakowice, Prądnik itd. uważa się za gminy wiejskie, przeto w odniesieniu do nich stosuje się inne przepisy w zakresie racjonowania środków żywności, niż w samym mieście.

Zbrodniarka skazana na śmierć.

Kraków, 21 stycznia. Niemiecki Sąd Specjalny w Częstochowie skazał 24-letnią Janinę Michalik, z domu Sochacką, pochodzącą z Częstochowy, jako zbrodniarkę pospolitą, na karę śmierci i trwałą utratę honorowych praw obywatelskich, za zbrodnie usiłowanego morderstwa.

Skazana odwiedziła przed niedawnym czasem pewną swą znajomą w celu zaciągnięcia u niej pożyczki pieniężnej. Była przytem zdecydowana, w razie nieuzyskania pieniędzy na drodze dobrowolnej, zamordować swoją znajomą, a następnie ograbić ją.

Przyszedłszy do mieszkania swojej ofiary około północy, zwróciła się do niej o pożyczkę, dowiedziawszy się jednak, że ta sama nie posiada pieniędzy. Zbrodniarka, nie wierząc jej słowom, postanowiła przenocować u swojej znajomej, na co ona się zgodziła.

Przywóz 80.000 świni z Danji.

Warszawa, 21 stycznia. Wysoko rozwinięta duńska hodowla świni, zaopatrująca przed wojną całą Anglię w powszechnie tam lubianą stoninę bekonową, znalazła się na skutek blokady brytyjskiej w trudnym położeniu, ponieważ chowanie i tuczenie zwierząt opierało się po większej części na przywozie do kraju wysokoprocentowych zagranicznych środków pokarmowych.

Dzięki wysiłkom administracji niemieckiej na odcinku gospodarki rolnej zakupiono 20 tys. sztuk nierogacizny, w czem z górą 60.000 knurów, celem uzupełnienia pogłowia na obszarach jej podległych. Sprawdzone z Danji świni przybyły do kraju w okresie zbioru ziemniaków i ze stacji rozdzielczej w Warszawie rozdzielone zostały na poszczególne okręgi.

(Jo) **ADRESY APTEK DYŻURUJĄCYCH DZISIEJSZEJ NOCY W KRAKOWIE:** Mikołajska 4, tel. 110-421; Stradom 6, tel. 121-35; Aleja 29 Listopada 17, tel. 139-21; Adolf Hitler Platz 13, tel. 131-72; Karmelicka 23, tel. 106-62; Starowiślna 77, tel. 103-58; Długa 66, tel. 147-33; Kościuszki 18, tel. 139-45; Mogilska 16, tel. 175-90; Kalwaryjska 27, tel. 147-06.

STAN WODY NA WIŚLE w dn. 21 stycznia wynosił w Krakowie 213, w Zawichocinie 336.

(Jo) **SAMOBÓJSTWO SŁUŻĄCEJ.** W poniedziałek rano zawezwano Pogotowie Ratunkowe na ulicę Retoryka 23, gdzie popełniła samobójstwo przez powieszenie się służąca Irena Pieniążek lat 28. Wszelkie próby przywrócenia jej do życia nie dały rezultatu. Złoki jej przewieziono do Instytutu Medycyny Sądowej.

(Jo) **WYPADEK PRZY PRACY.** Na ul. Wadowickiej 22 został zgnieciony przez maszynę do prasowania siana robotnik Jan Gorczyński lat 46, doznając zgniecenia jamy brzusznej. Zawezwany lekarz Pogotowia udzielił mu pierwszej pomocy, poczem polecił przewieźć go do szpitala św. Łazarza na oddział chirurgiczny.

Przepis ten umotywowany pod względem prawniczym — w praktyce jednak daje się we znaki ludności, która nie ma żadnej możliwości uzupełnienia zapasów, pracując w tych samych warunkach, w jakich pracuje ludność miejska Krakowa. Ludność podmiejska jest zatem **wybitnie poszkodowana na skutek sztucznego rozdzielenia administracyjnego**, a szczególnie daje się jej we znaki brak chleba.

Za naszym pośrednictwem ludność przedmieść krakowskich wyraża prośbę pod adresem władz, aby zlikwidowały ten stan rzeczy, nie odpowiadający potrzebom ludności i zechciały uwzględnić dole ludzi, których jedynie ubóstwo zmusza do mieszkania poza administracyjnymi granicami miasta.

Mamy nadzieję, że władze, które już tyle razy uwzględniały życzenia ubogiej, pracującej ludności, także i tym razem zajmą się zbadaniem stosunków i przyjdą z pomocą ludziom, w całej rozciągłości na tę pomoc zasługującym.

Przed udaniem się na spoczynek, Michałkowa postarała się o młotek, który następnie posłużył jako narzędzie zbrodni. Gdy gospodyni wraz z dzieckiem zasnęła, skazana wydobyla schowany młotek i zadała nim kilka silnych ciosów w głowę śpiącej kobiety, a ponadto usiłowała napadnąć na dusię. W tej chwili budzone dziecko zaczęło rozpaczliwie krzyczeć, zabijając w ten sposób zaniepokojonych krzykiem sąsiadów. Zbrodniarka nie mogła więc dokonać swego niecnego zamiaru i zmuszona była zbiec, została jednak w krótkim czasie ujęta.

Zbrodnia skazanej jest szczególnie godną potępienia, albowiem nadużyła ona w sposób najohydniejszy zaufania znajomej kobiety. Za zbrodniczy postępek poniosła ona obecnie zasłużoną karę.

Wyrok wykonano.

(Jo) **ZAMACH SAMOBÓJCZY.** W poniedziałek w godzinach popołudniowych zawezwano Pogotowie Rat. na ul. św. Tomasza 11, gdzie zatrula się luminalem Kleinowa Róża, lat 70. Powodu zamachu na życie narazie nie ustalono. Lekarz po udzieleniu jej pierwszej pomocy polecił przewieźć ją do szpitala żydowskiego.

(Jo) **PORACHUNKI „PRZYJACIELSKIE”.** Pogotowie Ratunkowe zostało zawezwane na ul. Konopnickiej 18 do rzekomo porażonej prądem elektrycznym. Po przybyciu na miejsce okazało się, że dozorczyni Marja Torba, lat 34, została kopnięta przez przyjaciela butem w głowę, doznając ran ciętych. Lekarz po opatrzeniu ran skierował ją do szpitala św. Łazarza.

(Zet) **BIŁA ŚMIERĆ NA DRODZE.** Na drodze pod Włoszczową (pow. Jędrzejów) znaleziono rano trupa 26-letniego Stanisława Niewiadomskiego z Oleszna, gm. Włoszczowa. Niewiadomski w czasie powrotu do domu zmarł na drodze wskutek ogólnego osłabienia.

(Zet) **POŻAR MŁYNA.** Z nieustalonych narazie powodów wybuchł pożar w młynie Franciszka Trzpiota w Cedzynie, gm. Dąbrowa (pow. Kielce), niszcząc młyn i zabudowania gospodarcze. Straty dość znaczne.

(f) **STRZAŁY DO KSIEŻDZA.** W godzinach popołudniowych dnia 14 bm. oddali dwaj dotąd nieznani bandyci strzał do pewnego księdza w Słupicach koło Czuzina, poczem zbiegli w kierunku Wisły. Nikogo nie zraniono.

(f) **DZIECKO OFIARĄ OGNIU.** Dnia 3 stycznia zbliżyło się 3-letnie dziecko we wsi Szyce, gmina Cjanowice do rozżarzonego pieca, wskutek czego odniosło tak ciężkie oparzenia, że w przeciągu kilku dni zmarło.

(f) **KRADZIEŻ Z WŁAMANIEM.** W nocy na 14 bm. popełnili dotąd nieznani sprawcy włamanie u żydowskiego kuśnierza, przytem skradli skórki i futra wartości 5000 zł.

Z DNIA.

Czy kobieta „nic nie robi”?

Kraków, 21 stycznia. Słyszysz się tyle razy z ust naszych mężów, czy braci: „przecież ty właściwie nic nie robisz, my mężczyźni musimy ciężko pracować, aby zapewnić wam byt”. Oto do czego dochodzi zasilepienie w lekceważeniu pracy kobiecej! Każda praca zasługuje na szacunek i tylko jej wykonanie może być lepsze, lub gorsze. A jednak istnieje rodzaj zajęć uznanych za „niegodne mężczyzny”, za „niższe”.

Bądźmy bezstronni, ale sprawiedliwi! Nikt chyba nie zaprzeczy, że każda kobieta czy wiejska, czy też „miastowa” ma wiele i to bardzo odpowiedzialnej pracy. Nie mówiąc o praniu, szyciu, gotowaniu, a raczej praniu się przy kuchni, musi każda z nich pamiętać o **swojej zaszczepionej roli rodzicielki i doglądającej ich.**

Mężczyzna ma swoje osiem godzin pracy, po ukończeniu której przychodzi do domu, prawie zawsze „wycozerpany, żądny spokoju i wypoczynku”. Dla kobiety nie istnieje żadne osiem godzin, żadne terminy, od rana do wieczora uganiania po mieście, aby zdobyć prowianty (i to możliwie jak najtańsze), potem czeka na nią dom i jego bolączki. A gdy spytają co robisz? Odpowiadasz: „nic”, bo trudno wyliczyć: gotuję, ścieram kurze, jestem niarą do dzieci, żoną, matką i towarzyszką męża.

Służąca ma swoje wychodne, swoje pieniądze, ale w hierarchii potrzeby kobiety stoją na ostatnim miejscu. W rubryce spisów: zajęcie, napiszesz: „przy mężu”. Czy i tobie kobiecie nie należy się uznanie za swoją pracę, takie, jakim cieszy się twój mąż, siedzący osiem godzin przy biurku?

Nie można zrozumieć, dlaczego kobiety, jakimś dobrowolnym samoponizowaniem uznają swą pracę domową za niegodną mężczyzny, za mniej ważną! I skąd ten zdumiewający brak logiki, który każe mężczyźnie, ponizającemu się do „babkiej” roboty, płacić za te same usługi więcej niż kobiecie? Czy to ma być odszkodowaniem za utracę honoru? Czy rzeczywiście kucharka lepiej gotuje od doskonałej kucharki? Czy lokaj jest bardziej użyteczny niż pokojówka?

Są to niezrozumiałe labirynty myśli i czynów ludzkich. Trzeba jeszcze wielkiego solidarnego wysiłku ze strony kobiet, aby potrafiły wykażać światu, że kobieta jest pełnowartościową jednostką, zasługującą na szacunek, a praca jej jest równoznaczną z wysiłkiem mężczyzny.

Femina.

Z Warszawy i okolicy.

Napad na urząd gminny.

We wsi Kampinos w powiecie łowickim czterech nieznanych mężczyzn przyszło do kancelarii urzędu gminnego pod pretekstem dokonania rewizji kasy. Podali się przytem za urzędników niemieckich, delegowanych z przełożonego urzędu powiatowego. W chwili przystępowania do tej czynności wójt gminy zażądał wylegitymowania się. Gdy przybyłe nie chciały okazać dokumentów i skierowali się ku wyjściu, wójt zawiadomił niezwłocznie żandarmerję niemiecką. Pośięg jednak z powodu ciemności i zadykmi śnieżnej nie dał pożądanego rezultatu.

WESOŁY KĄCIK.

SZCZYT POSTĘPU.

— To poprostu nadzwyczajne, jakie postępy zrobiła technika: telegraf bez drutu, proch bez dymu, wozy bez koni...
— A jednak brakuje jeszcze najważniejszej rzeczy.
— Mianowicie?
— Posagu bez żony.

MIĘDZY PRZYJACIELKAMI.

— Zeszłej nocy miałam straszny sen. Śniło mi się, że dzięki zwierzęciu, z jakich jest zrobione moje futro, chciały mnie rozszarpać.

— I ty bałaś się... królików?

DOWÓD.

— Po cem matka poznała, że nie myleś się?
— Zapomniałem zamoczyć mydło.

Co grają w kinach?

Kino WANDA św. Gertrudy 5

wyświetla do czwartku, dnia 23 b. m. film p. t.:

Kobieta z przeszłością

W rolach głównych:
Wera Engels — Albrecht Schoenhals
Sabine Peters — Fritz Genschow

Poszukujemy miejscowych agentów

na prowincję do zbierania zamówień na artykuły spożywcze w miejscowościach: Biecz, Brzozów, Cusdec, Dukla, Dynów, Gorlice, Iwonicz, Jasło, Kańczuga, Krośno, Łańcut, Pilzno, Przemyśl, Przeworsk, Radowo, Rzeszów, Sanok, Jędrzejów, Rymanów, Strzyżów, Żurawica, Żmigrod, Kącaja i gotówka nietytułowana. Oferty D H Inż. Michalewicz i Ska. Warszawa, Marszałkowska 128.

MARIMBA

Osobliwy instrument z Guatimali
Gadames — zakłete wrota Sahary
Barkarola wenecka — Warszawa w śniegu
Wszystko to znajdziecie w Nr 3 TYGODNIKA „7 DNI”
Ponadto wyborne nowele, przegląd i recenzje tygodniowe, powieść, humor i moc ciekawych ilustracji.

Cena 50 groszy
DRAKJA I ADMINISTRACJA
WARSZAWA, MARSZAŁKOWSKA 3

UNIEWAŻNIAM dowód osobisty i zaświadczenie pracy na nazwisko Kamila Grochał. 2345

UNIEWAŻNIAM zgubione dowód osobisty Bechelnigung wystawione w Krakowie na nazwisko Sł. stek Bronisław — św. Jana 15. 2397

POGANIA TŁUMACZENIA. Porady prawne. Interwencje. Sprawy podatkowe. KONSERWATORYJNOŚĆ. Warszawa 10. Telefon 159-35. Mikulek — adw. Motak. 1439

UNIEWAŻNIAM zagubione legitymację — wydaną przez „Tabakowark” na nazwisko Borowice. 2395

